

ARNOLD ZWEIF:

Slučaj narednika Griše

Za "Ameriško Domovino" prestavil M. U.

"Po pravilih se vedno," je dejal Bertin. "Čim bo enkrat v naših rokah, ga dodelimo kake delavski kompaniji, kjer ostane neprestano, dokler se ne vrne ekselencija."

"Lychow ves bo zagovarjal," je dejal z vsem zaupanjem Posnansky. In Winfried, ki je jasno videl vso nevarnost, v katero se podaja — a je še bolj jasno videl pred seboj sestro Barbo, ki se mu ni zdelala še nikdar prej tako lepa in očarljiva, kakor baš sedaj, ko se je tako zavzemala za nedolžnega človeka, nadporočnik Winfried se je odločil. "Ugrabljenje Rusa tedaj," je dejal smehljaje se.

V dvorani so baš odmevali zadnji akordi Beethovnevega krika po sreči.

"Skušali bomo človeku pomagati na vsak način," si je mislil Posnansky ter se zadovoljno od-dahnil. "Jaz pojdem vseeno k Brettschneiderju, kajti postavno postopanje ima vendar še svoje čare za tako grdega človeka, kakršnen sem jaz."

Ko so ob polenajstih zapustili "Vojaske dom" ter stopili na ulico, ni več snežilo. Nebo je bilo jasno, a na njem se je svetlikalo skozi temo nebroj zvezdic.

"Hvala Bogu, zmrznilo bo," je dejal nadporočnik Winfried sestrji Barbi, ki je stala z njim pri avtomobilu. "Ustanoviti bi morali plavalni klub, ko bi se vsa ta množica snega pričela sedaj tajati."

Na križišču se je zibala ogromna obločnica ter s tem svojim juganjem povzročala utis, da okolostoječe hiše plešejo. Obločnica je razsvetljevala vhod v kantino.

Posnansky je pokazal s svojo palico navzgor: "Le poglejte, koliko snega je tam gori."

Njegove besede so zbudile sestro Barbo iz nemega premišljevanja. "Ali imaš že kak načrt?" je vprašala tiho Winfrieda.

Winfried je odgovoril: "Ni mam ga, a tudi ga ne potrebujem. Načrti vnaprej vedno spodlete. Bolje je, da počakamo do jutri in vidimo, kaj se bo zgodilo. Ne smemo pa pozabiti, da moramo biti pripravljeni vsak čas."

TRETJE POGLAVJE

V Canosso

Pol ure zatem, ko so se žiče pretrgale, so že poročevalske čete izven obsega viharja pričele sestavljati svoje informacije ter zaznamovale z malimi krogi na zemljevidih vsa mesta, kjer se je kaka škoda pripetila. Po njih mnenju je zakrivilo vso nezgodo edino le pomanjkanje bakra. Žice so bile pravilno napeljane, pod zemljo ali pa visoko v vrhovih dreves, človek pa se vsekakor ne more boriti proti naravnim silam. Že zarana drugega dne so se prikazali vsepovsod ob železniških progah in cestah in na robu gozdov delavci z vsemi orodji, ki so v takih slučajih potrebni: veliki zvitki žice, škarje, prenosljivi telefoni. Te čete so bile dobro izveščane ter tudi opremljene z vsem potrebnim, kar je bilo potrebno za potovanje po snegu. Pred njimi na poteh so se dvigali ogromni zameti, vse je bilo tudi v ostalem pokrito z debelim snegom. Kaj nejevoljni so postali delavci ob pogledu na nebroj ovir, katere bodo morali premagati, ako bodo hoteli dano jim nalogo uspešno izvršiti. In vsled tega tudi ni čuda, da se je čula v tem mrzlem jutru prvega novembra marsikatera krepka kletvina...

Najsrečnejša med njimi je bila predvsem trojica mladih Bavarcov, ki je pridrala od Bakle semkaj. Vsi trije so pripadali nekemu bavarskemu oddelku, iz katerega so bili vsled njih ran izločeni ter dodeljeni po ozdravljenju poročevalski službi. Bili so izredno dobre volje, kajti oni so kaj lahko prodirali na svojih skijih v pokrajino, kjer so morali drugi tovariši prebijati pot preko skoroda neprestopnih ovir. Že so vsi trije zapustili gozdni rob ter brzeli po gozdni tičini.

"Veš, Alisi," je dejal Toni Pleiderer iz Penzburga v kochelskem okraju, po dolgem molku svojemu prijatelju, "nisem si nikdar predstavljaj, da bomo zopet šli na teh starih deskah na tako prijetno potovanje."

"Tako oblačno je. Da bi vsaj bilo nekoliko višje," je dejal vodnik, Hans Mittermaier iz Murnaua.

Toni ga je napačno razumel. "Saj je dovolj visok: tri čevlje svežega snega je vendarle dovolj za vsakega poštenega človeka."

Hans ga je najprej nerazumljivo pogledal, a nato pojasnil, da on vsekakor ni mislil, da je sneg prenizek, pač pa bi si želel, da bi bila vsa pokrajina višja, kje v domačih hribihi. Ne da bi si želel, da bi bila tako visoka, kakor je Zugspitze, vendar pa tudi ne bi smela biti nižja nego Kreuzeck.

Brzeli so po snegu naprej. Ob obeh straneh so se dvigale vitke jelke, čijih veje so se šibile teže snega. Od časa do časa je Alisi ugledal kako žico ter jo pokazal Toniju. Pfleiderer je z očmi veččaka ugotovil, da je divjal tu naokoli vihar, čigar središče vsekakor ni moglo biti bogve kako oddaljeno od točke, kjer se sedaj nahajajo. Sneg je bil namreč nametan popred od severa proti jugu, sedaj pa leži skoro v krogih. In že je Alisi pokazal na žico, katero so iskali. Žica je visela raz drevesne vrhove, pretrgana, a vendar trdno pritrjena k drevesnemu deblu. Takoj so ugotovili, da so njih tovariši, ki so žico napeljavali, izvršili svoje delo dobro. Nato so si pričeli vsi trije pripovedovati razne dogodbe o severnih Nemcih, nakar so kmalu ugotovili, da je pač le pruska šikanerija, da morajo kot katoličani na tako svet dan, kakor je dan vseh svetih, delati. In hiteli so dalje po gozdu, medtem ko so jim na hrbtu šklopotala steklenice za vodo, zvitki žice ter drugo orodje. Niso se zanezeli, da s svojim prihodom preplašujejo nebroj zverjadi, ki se je zatekla preko noči v gozdno goščavo pred viharjem, ki je divjal tod vso noč.

"Moj Bog, poglejta one jelke," je dejal nenadoma Mittermaier ter pokazal s palico pred se. Pred njimi na potu je ležalo ogromno drevo, kateremu je vihar v pravem pomenu besede vrh kar odtrgal. Zopet ob potu je ležalo drugo drevo, katerega je vihar izruval, tam zopet tretje, katerega je precepil na dvoje in ga prelomil. Naši znanci so sledili poti, katera je bila pred kratkim izsekana. Na ta način so prišli v središče opustošenja, ali pa vsaj v one dele gozda, ki so najbolj trpeli. Pod ogromnimi kupi snega je bilo pomandranje trnje in grmičevje ter ogromne trske pokončanih dreves.

"Dovršeno delo, mordsakrament," je dejal Toni začudenja. "O, tamkaj je," je dejal Alisi ter pokazal na žico od katere ni odvrnil svojega pogleda.

Raz neko bukev, le par sežnjov od njih, je viselo nekaj, kar je izgledalo kakor zanjka.

"Dober začetek, je dejal črv, ko je vlek list v jamo," je dejal Toni, ko je pomislil, da so naj-

manj deset milj od gozdnega roba, kjer so zapustili svoje tovariše. "Sedaj bomo z mirno vestjo najprej jedli."

Nato so se pogovarjali, kako malo dela bodo danes izvršili. Kajti da bi se bili na ljubo temu svinjskemu Schieffenzahnju na današnji svet dan podili po gozdu kakor psi, jim ni niti na um prišlo.

"Predvsem si moramo zakuriti ogenj. Pozneje šele si bomo škodo ogledali."

Umaknili so se nekoliko v gozd, pri čemer so morali biti zelo previdni, da se ne spodkajo neko kako v snegu zakrito veje. Hans, ki je kot korpora moral vsekakor nekaj več vedeti o snegu, nego ostala dva, je napravil takoj načrt. Brezumno bi bilo, ko bi se sami podajali še dalje v gozd. Počakali bodo, da pridejo ojačenja. Kesneje jih bo prišlo še več, tako da bodo lahko očistili okolico ter na peljavo do dobra popravili. Odločili so se, da v kakem zatišju najprej zakurijo ogenj ter si pripravijo zajtrk. Kesneje bo do pregledali patančno vso škodo — ali pa tudi ne. Tamkaj v buki je bila pretrgana žica, ta lahko počaka. Pripognili se nekaj vej in jih pokrili s snegom, tako da so si pripravili kritje. Nato so zakurili s pomočjo petroleja udoben ogenj, si skuhalo iz snežnice nekaj čaja, kateremu so primešali rumma. Popekli so si v žerjavi nekaj kruha, a Algavec je gostoljubno z ostalima deli slanino, ki jo je prinesel s seboj. Nato so sledili celo uro sledi neke zverjadi, katero so vsekakor smatrali za divjega prešiča. Tak kosmatinec bi jim bil kaj dobrodošel, posebno pa podčastniški kuhinji. Mislili pa so si tudi, da bodo našli morebiti slučajno drugi konec žice, ki je bila najbrže nekje na tleh, še predno jo bo docela zakril sneg. Pogovori delavcev potom žic, katere so popravili, pa so skoro vedno prinašali prostakom neprijetnosti, vsled česar so se takoj odločili, da je pač mnogo koristnejše, ako love divje prešiče, nego pa da bi iskali pretrogana konca žice. Jutri pa bodo iskali drugi konec. Posedli so udobno okoli ognja — rdečelični mladeniči s svetlimi očmi. To pot pa je bil divji prešič dovolj previden, da se ni približal Mittermaierjevi puški.

Narednik Matz je imel dodela prav: niti generalnemu majorju ne bi bilo mogoče one dni dobiti zveze z Mervinskom.

Narednik skrbno razdeli vsak dan delo, kakor stori kuhar, ko

sestavlja jedilni list, katerega mora predložiti častniku v potrditev. Častnik potem, da pokaže svojo moč, kaj prečrta ali dostavi, nato se podpiše na list in oba sta ponosna, da sta tako težavno delo tako častno izvršila. Današnji dan, na dan vseh svetnikov leta 1917., pa si ni bil narednik Spierauga docela na jasnem, kako naj delo porazdeli. Ustrelitev človeka je bil kaj svečan čin: vse pričeni z razgleditvijo obsodbe in predaje lastnine, pa do prihoda duševnih velikanov: duhovna, ki rešuje dušo, in zdravnika, ki spoja telo mrtvim. Pa tudi je bilo treba sporočiti pravečasno izvršiteljem, da se oblečejo v svoje najboljše obleke in si očistijo škornje, za kar seveda ni bilo mnogo izgleda, kajti domobranci so po večini imeli seme po eno uniformo. Ako se bo eksekucija izvršila, kakor je bilo prvotno zapovedano, še pri dobri luči, t. j. okoli tretje ure, tedaj je treba povelje za to izdati najkasneje ob devetih zjutraj, ko kompanija nastopi v redove. Ker je bilo v uradu precej mirno — vsled pretiranih zvez ni so prihajala nikaka poročila od prihajajočih čet, delavskih kompanij in drugih oddelkov, ki so bili raztreseni ali pa so se slučajno nahajali v področju kommandature — se je odločil narednik Spierauga, da posveti eksekuciji vso svojo pozornost.

Ritmojster von Brettschneider je mogočno sedel v sobi, kjer je nekdanj uradoval povelj-

nik ruske policije v Mervinsku. Poslopje, kjer so se uradi nahajali, je bilo kaj veličastno, s prekrasnim stopniščem, a okna je imelo dobrih šest čevljev visoka. Soba, kjer je sedel Brettschneider je bila tapcirana z rumenim in belim damaskom. Sicer ni bilo v sobi bogve kaj prijetno. Brettschneiderja je neprestano zeblo v noge, a obdržal si jo je za svojo pisarno, ker je bila najlepša v vsem poslopju. Že tri odeje so bile obešene nad vrati, ki so vodila na mal bal kon, a šele ko je bilo zunaj deset stopinj pod ničlo, se je odločil gospod ritmojster, da se preseleli v manjšo, a zato gorkejšo sobo sednjo sobo.

Bila je osma ura. V sobo je vstopil narednik Spierauga ter se strumno postavil pred pisalno mizo vsemogočnega ritmojstra. Prinesel je bil službene razdelitve za današnji dan. Na robu lista je zapisal ime Bjuševa, a za njim vprašaj, kar je imelo pomeniti, da hoče le poveljnika najpokorneje opozoriti, da želi navodil. Kompanija je imela nastopiti šele čez pol ure — tedaj se ni mudilo. Gospod ritmojster von Brettschneider si je napolnil pipo, jo prižgal, a nato osredotočil vse svoje misli na

eno edino točko, ki je bila vsebovana v imenu: Bjušev.

(Dalje prihodnjic)

Za brezposelne

Danes dospe v Cleveland ček v svoti \$500,000 za brezposelne v mestu. Denar je poslala rekonstrukcijska korporacija v Washingtonu.

Sloveni ruski pisatelj Gorkij s svojima vnukoma, ki je pred kratkim obhajal 40 letnico svojega pisateljevanja. Njemu v počast je sovjetska vlada imenovala neko mesto po njegovem imenu.

ALI VESTE? R. J. Scott

NOV ANGLEŠKI TOP IZSTRELI KROGLJO 5 1/2 MILJ NARAVNOST V VIŠINO.

EGIPTOVSKA KRALJICA HATSEPSUT, JE PRI VSEH SVEČANOSTIH NOSILA MOŠKO OBLEKO IN TUDI NOSILA PONAREJENO MOŠKO BRADO TER SI TUDI PRI KRONANJU IZBRALA MOŠKO IME, DA BI ZAKRILA SVOJ ŽENSKI SPOL.

JOSEPH J. OGRIN

ODVETNIK

401 Engineers Bldg.
Main 1124

Zvečer:

15621 Waterloo Rd.
Kenmore 1694

Aug. Kollander Co.

(poprej Mibelich Co.)

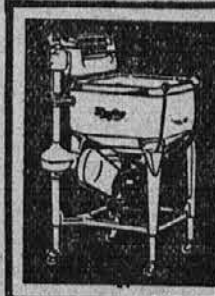
6419 St. Clair Ave.

v Slovenskem Narodnem Domu
PRODAJA parobrodne listke za vse prekmorske parnike;

POŠILJA denar v staro domovino točno in po dnevnih cenah;

IZDELUJE vsakovrstne notarske listine, kakor: izjave, kupne pogodbe, pooblastila in testamente.

CENE ZMERNE, POSTREŽBA TOČNA, POSLUŽITE SE TEGA SLOVENSKEGA PODJETJA

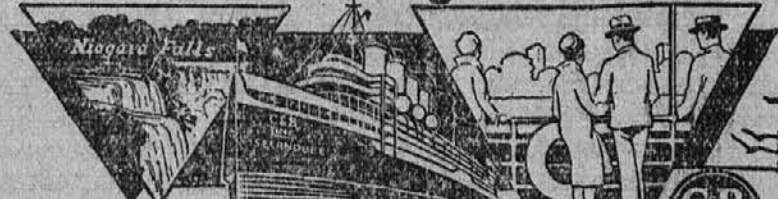
Model A (tudi model B) Maytag, najboljši pralni stroj, z velikim, četverooglatim čebrom iz aluminija in slavnim Maytag roller iz žemalcem vode. ZNIZAN

\$26.00

MANDEL
HARDWARE15704
Waterloo Rd.

Kenmore 1282

SEE Niagara Falls

ONLY
\$3.75 One Way \$6.50 ROUND TRIP
between CLEVELAND and BUFFALO
Autos, any size, carried for only \$3.75
(\$4.75 July 1st to Sept. 14th inclusive)

Why drive when you can put your car aboard for less than the cost of oil and gas? More restful... cheaper... and saves a day.

Steamers each way, every night, leaving at 9:00 P. M., May 15th to November 1st.

CLEVELAND AND PORT STANLEY, CANADA, DIVISION
July 1st to Sept. 5th incl. on Friday, Saturday and Sunday only
\$3.00 one way; \$5.00 Rd. Trip. Any car only \$3.75.

THE CLEVELAND AND BUFFALO TRANSIT COMPANY

Ask your Local Tourist or Ticket Agent for new C & B Line Folder, including Free Auto Map and details on our All Expense Trips.

East 9th Street Pier
Cleveland, Ohio

THE OLD HOME TOWN

Registered U. S. Patent Office

By STANLEY

THE TIN PEDDLER FROM HOOTS TOWN, WHO HAS A NEW SIDE LINE, FAILED AFTER A TWO-HOUR SALESTALK, TO PUT OVER A DEAL AT HIGHWAY JOE'S EATORIUM

© 1932 Lee W. Stanley Central Press

9-21-32